

סמ"ר מישאל אופיר

7142669

בן רחל וגיורא

נולד ב- ז' תמוז תשמ"ב 28.6.1982

התגייס לצה"ל ב- 14.11.2000

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- כ"ה אלול תשס"ב 1.9.2002

בעת שירותו הצבאי.

מישאל אופיר

בן רחל וג'ורא, נולד ב- ז' תמוז תשמ"ב, 28/6/1982 בבאר שבע.
רחל וג'ורא קראו לבנם בשם אופיר, מפני שהוא נולד אחרי פינוי
אופירה שבסיני.

כשהגיעה שעת גיוסו של אופיר לצה"ל, התחננו בפניו הוריו שלא
יתגייס ליחידה קרבית. "אנחנו מהארץ הזאת לא נזה, פה נולדנו ופה
נמות וזאת המדינה שלנו, אבל מאופיר ביקשתי שלא ילך לקרבי",
סיפר האב. "כמה שדיברתי איתו, זה לא עזר, הוא התעקש, תמיד עמד
על שלו.

הוא התגייס לגולני ושירת במסירות גדולה. "הוא היה בג'נין וכל הזמן
סיפר לנו איך הכדורים שורקים לו מעל הראש. החסרנו פעימה, פשוט
פחדתי, פחדתי על הילד שלי".

ב- 29/8/2002 נפצע אופיר אנושות בעמדה במוצב גלדולה מאש
חיזבאללה. במשך שלושה ימים נאבק אופיר על חייו וביום ראשון
1/9/2002 נפטר מפצעיו.

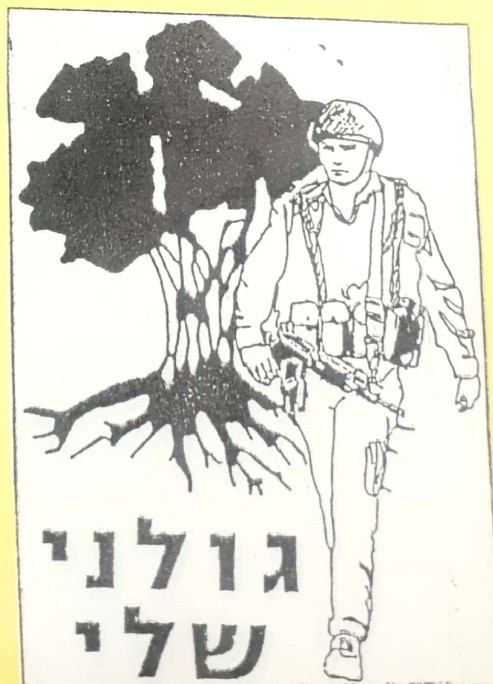
"אופיר היה אדם מאוד דומיננטי בפלוגה, של הזמן חייד. הוא מאוד
אהב את החברים, את השירות ואת מה שעשה", מעיד סגן טל.
אופיר הותיר אחריו הורים, אח ואחות.

"יהי זכרו ברוך"

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב-פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחימה ארוכים בני עיה רבים ואף עולים חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. כבר במלחמת העצמאות היתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העלייה השנייה. בסיכום המבוא שכתב נחום גולן לספר "אילן ושלח" נאמר: "צמחנו בנוף הגלילי ובמישורי העמקים, ובמרחבי הנגב, הרחבנו אופקים התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותמה המיוחד, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן היתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שיוקו בגושי התיישבות אלו. ציינו אותה כוונתנו של עובד האדמה ויושב הכפר: עקשנות, צמדות למשימה, שורשיות ושקט..."

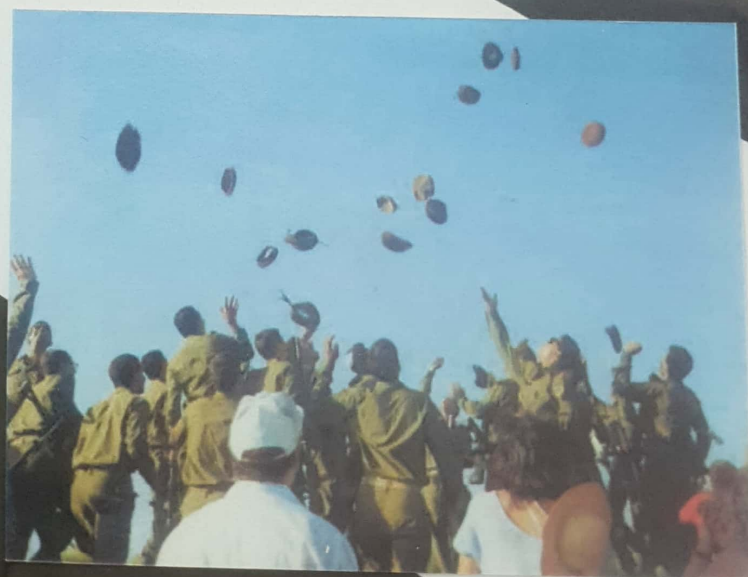
בטירות

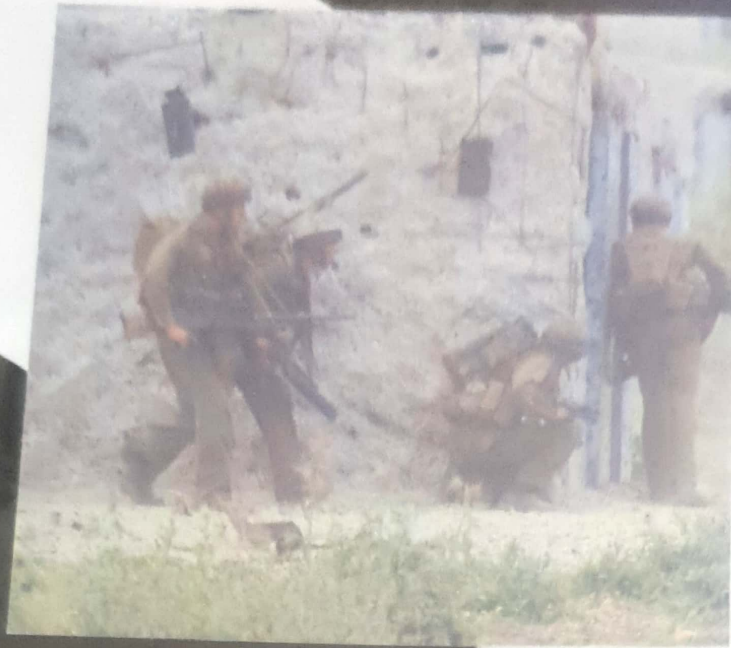

טקס השבעה

טקס סיום טירונות וקבלת כומתה

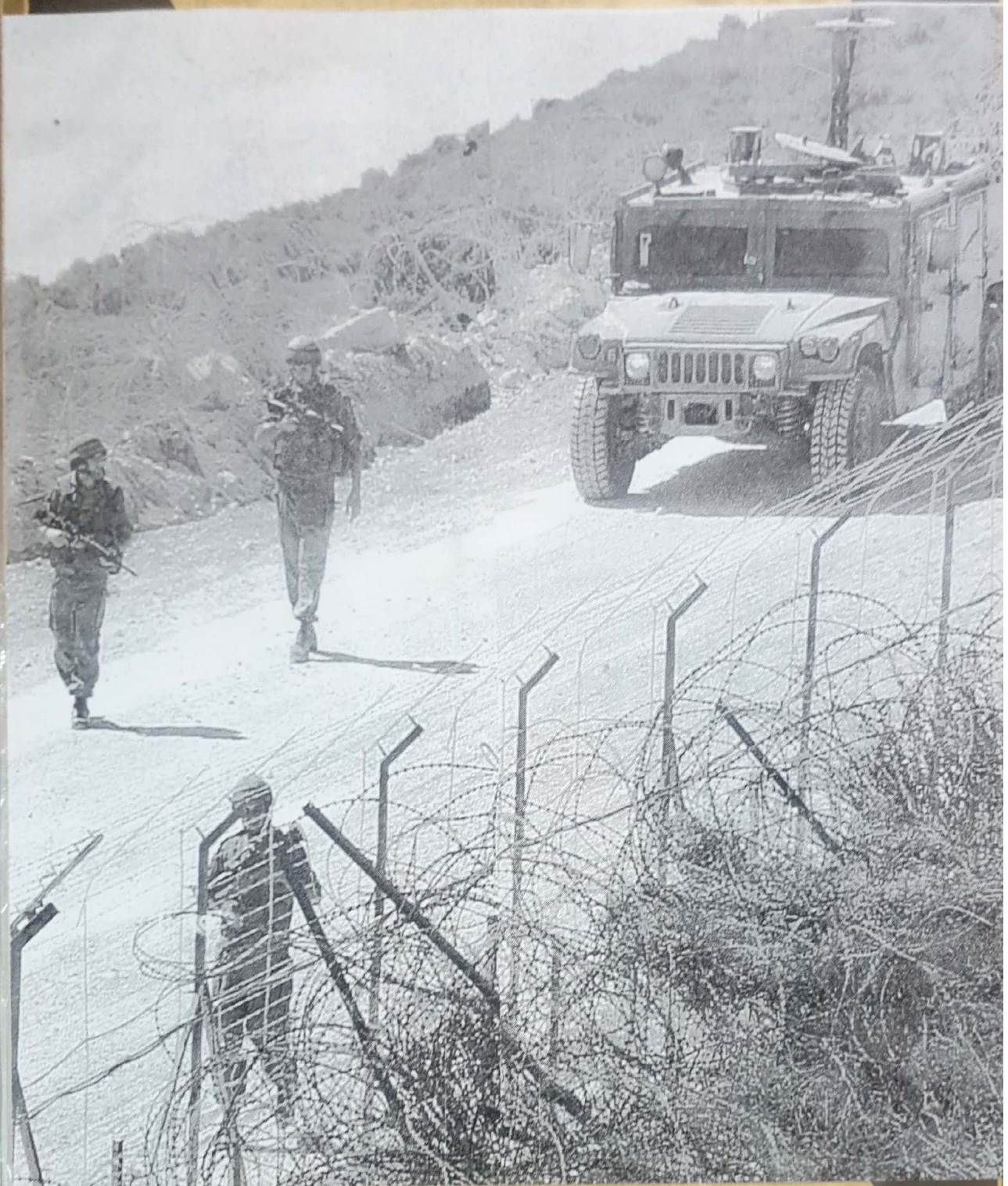
אימון מתקדם

„זה נגמר“, מלמל אבי החייל שנאבק על חייו ומת

אופיר מישאל (20) נפצע באורח קשה מאוד מירי חיזבאללה ביום חמישי שעבר • מאז, ישבו הוריו ואחיו בביה"ח, ונשאו תפילה חרישית לשלומן • אמש אזלה התקווה • אופיר הוא החייל החמישי שנהרג מאש חיזבאללה מאז הוסיגה מלבנון • האב: „ביקשתי ממנו שלא יתגייס לקרב, פשוט פחדתי על הילד שלי“

פעילותו האחרונה

פטרול על הגבול באזור הר-דב

סמל אופיר מישאל

השגרה שעממה אותו

"אופיר עבר את כל מבצע חומת מגן, וראה הרבה אקשה, והשגרה והשקט בהר רב שעממו אותו. הוא רצה לחזור לשטחים". כך מספר סגן טל, סגן מפקד פלוגת רובאית ג' בגרדור 51 של גולני, על סקורו, סמל אופיר מישאל.

מישאל נפצע אנושות בשבוע שעבר בעמדה במו-צב גלדיולה, מאש חיזבאללה. שלושה ימים נאבק על חייו, עד שנפטר ביום ראשון מפצעיו.

"אופיר היה אדם מאוד דומיננטי בפלוגה, שכל הזמן חייד. הוא מאוד אהב את החברים, את השירות ואת מה שעשה", מעיד סגן טל. "התחושה בפלוגה קשה, אבל צריך להמשיך הלאה".

סמל אופיר מישאל ו"ל הותיר אחריו הורים, אח ואחות. בן 20 היה במותו.

ירי מחבלים באזור הר-דב

פצמ"ר

נפטר חייל צה"ל שנפצע קשה בהר דב

סמל אופיר מישאל ממעלה אדומים נפגע מרסיס בראשו בהתקפת חיזבאללה ביום ה'

מאת יונתן הללי, יואב לימור ויוסי מזרחי

בבית החולים רמב"ם בחיפה מת אמש חייל צה"ל, סמל אופיר מישאל בן 20 ממעלה אדומים, שנפצע ביום חמישי באורח קשה בהתקפת חיזבאללה בהר דב.

מישאל, ששירת כלוחם בגרדור 51 בגולני, נפצע בהתקפת טילי נ"ט ומ"רגמות על מוצב גלדיולה של צה"ל בהר דב. באירוע נפצעו שני חיילים נוספים, האחד בינוני והשני קל. מישאל נפגע מרסיס בראשו, ופונה במסוק לבית החולים רמב"ם בחיפה. מצבו הוגדר כ"קשה מאוד", אולם הרופאים נאבקו על חייו עד אתמול, כאשר הם נאלצו לקבוע את מותו.

מישאל הוא ההרוג הראשון בגבול הצפון מאז הפיגוע שבוצע לפני כחצי שנה בסמוך לקיבוץ מצובה (שבו נהרגו שבעה ישראלים), וההרוג הראשון של צה"ל בהר דב מזה יותר מ-16 חודשים. מאז נסיגת צה"ל מדרום לבנון נהרגו בגירות הר דב ארבעה חיילים, ושלושה חיילים נוספים נחטפו על-ידי חיזבאללה ללבנון וצה"ל הכיר בהם כחללי צה"ל.

דרנו האחרונה

סמ"ר אופיר מישאל (20)
ממעלה-אדומים הובא אתמול
למנוחות בחלקה הצבאית בהר
הרצל בירושלים. רבים הלכו אחרי
ארונו של אופיר, לוחם בגולני,
שנפטר שלשום מפצעיו לאחר
שנפצע קשה מידי של חיזבאללה
ביום חמישי האחרון בהר"דב.
האם, רחל, התקשתה להיפרד
מבנה ואחזה בחוזקה בדגל הלאום
שעטף את ארונו. שעה ארוכה
בכתה רחל על קבר הבן ודיברה
אליו כשהיא נתמכת על ידי האב
שרגא, האח איתמר והאחות
שרית. „אמרת לי 'אמא, אל
תדאגי, משעמם כאן'. היית כלייך
חזק. למה לא עשית מאמצים
להישאר איתנו? הצלחת לצאת
מהשטחים והלכת לנו בהר"דב.
אל תלך, אופיר, אל תלך", בכתה.

חבר הילר, שנה באה

ארוחת חג עגומה נערכה במוצב שבהר דב, בצל מותו של לוחם גולני, סמ"ר אופיר מישאל ז"ל • במשך השנה איבד גדוד 51, שבו שירת אופיר, שמונה לוחמים. 35 אחרים נפצעו, בהם המג"ד הקודם, סא"ל אופק בוכריס • סמ"ר איציק בן-שמחון, סמל הפלוגה: "כדי להיות לוחמים בגולני, צריך לדעת לקבל אובדן של חבר"

בהמשך ערב החג העגום, ישב פרץ ובהה בגשקו של מישאל, שנותר עומד בפנית הלש-כה. הבריחות המאולצות שסיפר לחיילים לא הצליחו להצחיק אפילו אותו. "אופיר היה חבר מאוד קרוב שלי. אני חי בסרטים, שפתאום הוא ייכנס בדלת, והכל יחזור להיות כמו פעם".

"אנחנו מאוד חוששים", אומר סמל גשאו מו-לה, "עשינו אתו מסלול. כבר שנה ועשרה חוד-שים שאנחנו צמודים, ופתאום הוא איננו. אני יכולתי להיפגע באותה מידה". טופו: "אנחנו משתדלים לשבת יחד ולדבר על הפחדים". מהו-ריהם המוראגים הם מנסים להסתיר את התחו-שות האלה.

מפקד הגדוד, סא"ל יובל, סיכם בפני החי-לים את השנה החולפת. "הגדוד עבר שנה מאוד אינטנסיבית ומורכבת", אמר. "היינו בלא מעט מקומות בשטחים, ובחודשים האחרונים אנחנו בהר דב. איבדנו שמונה לוחמים ו-35 נפצעו. זאת כמות רבה מדי בכל קנה מידה". לבסוף איחל לחייליו: "שיהיו לנו מבצעים מוצלחים, אבל בלי נפגעים".

יובל החליף לפני כארבעה חודשים בתפקידו את המג"ד הקודם, סא"ל אופק בוכריס, שנפצע בעת פעילות בשכם במבצע חומת מגן. מישאל הוא ההרוג הראשון של הגדוד מאז פציעת המג"ד. "התרופה הכי טובה לאובדן היא תחורה המהירה לשגרה", גורס יובל. "עצוב לאבד חבר, אבל בתור לוחמים חייבים להתמיד במשימה".

סמ"ר איציק בן-שמחון, סמל הפלוגה: "אנחנו נוסכים לחיילים, שאין מה לעשות - כדי להיות לוחמים בגולני, צריך לדעת לקבל אובדן של חבר".

סמ"ר אופיר מישאל ז"ל. "בכינוי כמו ילדים"

לכבוד ערב ראש השנה קיבצו לוחמי רובאית א' של גדוד 51 בגולני חוברת מזמונים מיוחדת. תחת הכותרת "שירון פלוגת רובאית 51 כבודו" כינסו הלוחמים נכסי צאן ברזל, אשר הומדו ללהיטים, כגון "וואי וואי" ו"אוגוסט 01" צעידים". את כוסות הפלסטיק הקישו לפי הקצב על גבי שולחנות האוכל הערוכים במוצב נחל שיאון שבהר דב.

"היום ראש השנה וצריך לשמוח", אומר רס"פ הפלוגה, סמ"ר נועם חרירי, שניצח על מקהלת הרובאית. "זה חג, ואנחנו עושים כמה שיותר כדי שהחיילים ירגישו כמו בבית". למנגינת "שיר אהבה בדואי" זומרו "צלילי שביעות: צעקתו של החובש בקעה עד לב השמים / מלאך אחד בכה, שני הזיל דמעה / דמו לא ישי-טוף את אדמתנו המקוללת / הוא לא ידע את כאבה של חברתו".

במוצב גלדיולה, לא הרחק משם, התקשו לוחמי רובאית ג' מאותו הגדוד להתבשם מאווי-רת החג. שבוע לפני ערב ראש השנה נהרג חברם לפלוגה, סמ"ר אופיר מישאל, בהפצצת מרגמות שירה החיובאללה על המוצב. "פעם כולם היו שרים בארוחות ועושים בלגן", מספר חברו, סמל יניב טופו. "היום אנחנו לא שרים. כולם הולכים עם הראש באדמה".

"אופיר רץ אליי וקרא לי לקום מהשינה", משחזר סמל אריאל פרץ, מפקד העמדה שבה נפגע מישאל. "בהתחלה חשבתי שהוא עובר עליי, אבל ברגע שאמרתי לו 'עזוב אותי, תן לישון', שמעתי בום ויצאתי החוצה. שתי שניות לפני שנפלה הפצצה, צעקתי לאופיר 'תיכנס'. הוא אמר שהוא בפנים ושהכל בסדר. ואז הפצצ"ר נפל שלושה מטרים ממנו, והוא חטף את כל הריסיסים ואיבד את ההכרה במקום". מישאל הוטס לבית החולים במצב קריטי, ומת מפצעיו כעבור כמה ימים. "כשהודיעו לי שהוא נפטר, בכיתי כמו ילד קטן", אומר פרץ.

פרופיל

גדוד 51

הוקם: 1948

ת"פ: חטיבת גולני

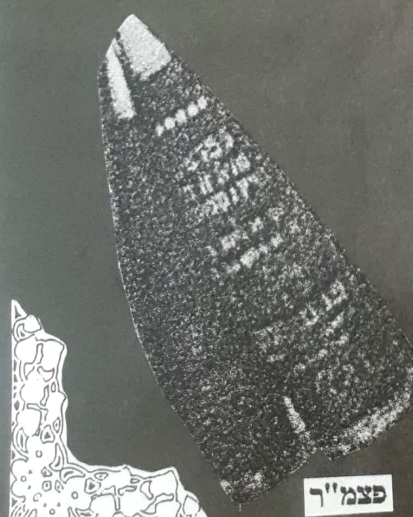
גזרה: צפון ושטחים

הבשרה: רובאי 08

מפקד: סא"ל יובל

ממפקדי העבר: תא"ל ארז גרשטיין ז"ל; סגן הרמטכ"ל, האלוף גבי אשכנזי; אלוף פקע"ר לשעבר, גבי אופיר; קצין האג"ם בפצ"ן, אל"ם אלון פרידמן; מח"ט החרמון, אל"ם יובל בזק; מפקד עוצבת אדום, תא"ל שמואל זכאי; רמ"ט פצ"ן היוצא, תא"ל שוקי שחרור

פצמ"ר

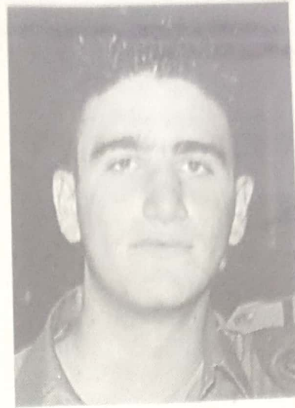

מאת ערן נבו, כתב "ידיעות אחרונות"

מאז יום חמישי שעבר, ישבו גיורא ורחל מישאל מחוץ למחלקה לטיפול נמרץ בבית החולים "רמב"ם" שבחיפה, והתפללו שבנם אופיר, שנפצע באורח קשה מאוד מידי חיזבאללה ביום חמישי שעבר, יישאר בחיים. אמש, הודיעו הרופאים לחוריים את הנורא מבול אופיר נפטר מפצעיו. "זה נגמר", נאנח האב ופרץ בבכי. אופיר מישאל (20) ממעלה אדומים הפך במוחו לחייל החמישי שנהרג מאש חיזב

באללה מאז נסיגת צה"ל מלבנון. מניין זה אינו כולל את שלושת החיילים החטופים, שזר כרוז כחללים שמקום קבורתם לא נודע.

ביום חמישי שעבר, ב-5:15 אחרי הצהריים, שוחחו גיורא מישאל ובנו אופיר בפעם האחרונה. תשומר על עצמך, ביקש האב מבנו. שבועיים הוא כבר לא היה בבית וכש דיברתי איתו בפעם האחרונה בטלפון הוא אמר לי שבעוד שבועיים הוא יגיע הביתה, סיפר גיורא אתמול. זמן קצר לאחר מכן, נפצי עו אופיר ושני חיילים נוספים ששהו עמו בע מדה שבמוצב "גלדילה".

אופיר מישאל

אופיר נפצע בראשו והוטס במסוק לבית החולים "רמב"ם". הוא נותח ואושפז חסר הכרה ביחידה לטיפול נמרץ נוירוכירורגי. בשבת נמסר למשפחה – ההורים והאחים איתמר (23) ושרית (14) – שמצבו של אופיר קריטי. אנחנו כבר מחכים להודעה. זה עניין

של שעות, אמר שלושם האב בכאב. אנחנו לא ישנים מאז שאופיר נפצע. הראש שלו נראה עכשיו נורא. זה פשוט נורא קשה בשבילי לראות ככה את הבן האהוב שלי. לפני 20 שנה קראו גיורא ורחל לבנם בשם אופיר, מפני שהוא נולד אחרי פיגוע אופירה שבסיני. כשהגיעה שעת גיוסו של אופיר לצה"ל, התחננו בפניו הוריו שלא יתגייס ליחידה קרבית. אנחנו מהארץ הזאת לא נוזו. פה נולדנו ופה נמות וזאת המ דינה שלנו. אבל מאופיר ביקשתי שלא יילך לקרבי. סיפר אתמול האב בקול שבור. כמה שדיברנו איתו, זה לא עזר. הוא התעקש. תמיד עמד על שלו. הוא התגייס לגולני ושירת במסירות גדולה. הוא היה בג'נין וכל הזמן סיפר לנו איך הכדורים שר רקים לו מעל הראש. החסרנו פעימה. פשוט פחדתי. פחדתי על הילד שלי.

השתתף בהכנת הידיעה: איתן גליקמן

20.04.04

אופיר אחי האהוב לי מכל,

כבר עברה שנה וחצי, אתה מאמין? כי אני לא, ממש לא. זו הייתה שנה וחצי של סבל וייסורים שאיש מסביבך לא רואה, מבחוץ אתה נראה לכולם בסדר, אבל מבפנים אתה יודע שאתה קרוע ושביר, ושום דבר לא יוכל לסדר זאת שינוי שהחיים של כולנו: שלי, של אמא, אבא ושל איתמר קיבלו, אם אפשר לקרוא לזה ככה, והבינו ששום דבר לא יחזור להיות כמו שהיה. בעצם מאז שעזבת הכל השתנה פה, אתה לא יודע איך זה להיות פה בלעדייך ואיך זה לראות את אמא ואבא ולחשוב שהם איבדו חלק מהם, ילד שטיפחו אותו מאז שנולד (והבהמות שאנו חיים איתם באים וקוטפים בלי להסס), מעין היפוך בטבע האדם שאבא יקבור בן. אתה בטח זוכר את השיר של דנה ברגר שאומר "להתקדם תוך כדי תנועה", אולי זה נשמע משפט חסר משמעות אבל עבורי הוא מביע המון. הגוף שלי ממשיך להתקדם עם השגרה הארוכה הזאת שאני כל-כך שונאת אשר מחייבת אותי להמשיך, אבל בלעדייך. והמוח שלי תקוע איפה שהוא אי שם בבית החולים, בפעם האחרונה שראיתי אותך או בעצם מרגע שקיבלנו את ה"בשורה" הזאת שאתה שם. אנשים לא יודעים זאת ואתה גם כן לא יודע מה זה בשבילי לנשק אותך בפעם האחרונה כאשר אתה שוכב פצוע בלי יכולת להגיב ושמכונת הדופק משמיעה את הצפצוף המעצבן ברקע שמבשר לי שאתה כבר לא איתנו. אתה הגאווה שלי ושל המשפחה. האח שכל-כך הערצתי והייתי מהופנטת מכל דבר שעשית, כזו צורת התנהגות של אתה הגדול מכולם ובשבילי אתה תמיד תישאר הגדול מכולם- אחי הגדול. מורה שלי אמר לי פעם- תנסי להמשיך אותו וכך זה יעזור לך להתמודד אז אני ממשיכה אותך וכל דבר שאני עושה זה בשבילך אחי היקר בכדי שאיפה שאתה נמצא תהיה גאה באחותך הקטנה. אני זוכרת כשהיית מגיע הביתה מהצבא ואני הייתי פותחת לך את הדלת היית נותן לי חיבוק גדול-ענקי ואני כל כך מתגעגעת לאותו חיבוק ומקווה שיום אחד שנפגש שם למעלה אני אוכל לתת לך את החיבוק הגדול- ענקי בחזרה, זה שאני שומרת בשבילך אחי יקר שלי.

אוהבת ומתגעגעת אליך תמיד,
שרית.

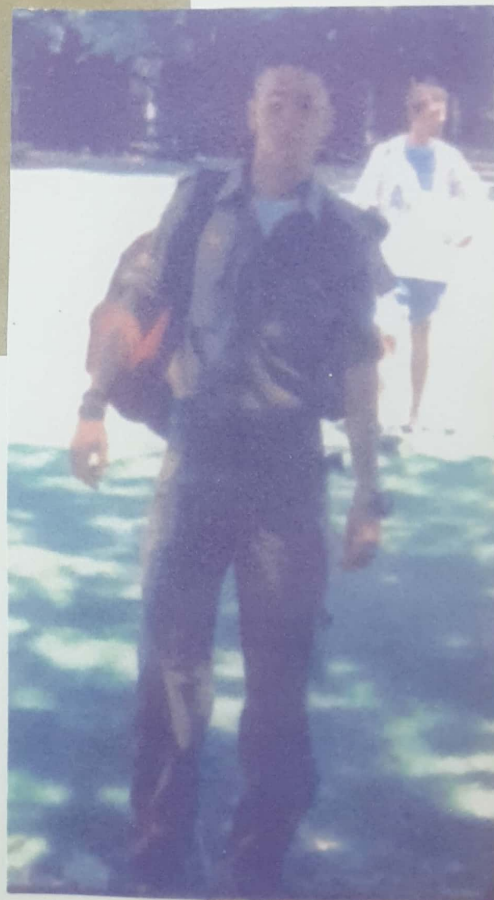

הוא נולד בן עשרים
והוא אף,
גמל שלם נפא דפניו
גמל גמל.

הוא אף גמל
אף היום לא גמל,
אף אפסן אפסן אפסן
גמל אפסן.

אפסן אף
מה אפסן אף
אפסן אפסן אף
אפסן אפסן אף
אפסן אפסן אף
אפסן אפסן אף.

אפסן אפסן
אפסן אפסן
אפסן אפסן
אפסן אפסן.

אופיר היקר! הי"ד

ארוכים הימים מיום שעזבת,
רחוקים הימים ששוב תשוב...
כי אתה נשארת שם, במקום כה קר וחשוך.
ואני חושבת איפה אתה? האם טוב לך?
אתה חושב עלינו? מה עם אופיר שלנו?
אבל אני יודעת שגם אנחנו עוד מעט נהיה איתך ונשוב לזרועותיך, ונצחק
מחיוך, ונביט בעיניך הירוקות העמוקות שהקסימו כל כך הרבה בחורות.... וגם
אותנו.

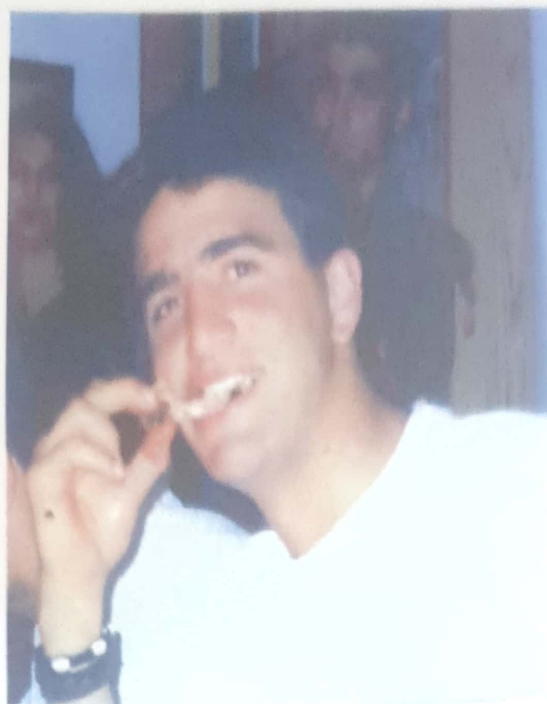
האובדן כל כך קשה כי הזמן לא מחכה.
וחלק ממני רוצה למות איתך, ולהישאר ולשמור עלייך....
הזמן עובר וכך גם הגעגועים אליך גוברים
והציפייה לשמוע אותך צוחק ולראות את האור בעיניך
אבל כך כבר לא יהיה.... כי עכשיו כבר מאוחר, מאוחר מדי להחזירך....
אני רוצה לחלום עליך כל לילה ולמלא את הריקנות שבתוכי, וכשהחלום יגמר
ונגיד שלום, ונשוב להיפגש שוב בלילה, ותספר לי מה עשית היום ואיך אתה
מרגיש ואם טוב לך??

אני רוצה להמשיך לחיות את חיי בשבילך כי אתה לא זכית לחיות אותם...
לא סתם נפלת לנו, לא לחינם רצחו אותך בני הבלייעל האלה...
אנחנו נמשיך לחיות ולנקום את דמך שנשפך לשנאת חינם, אנחנו ננקום את
מותך עד יומנו האחרון!
ונזכיר ונזכור את שמך ואותך בכל מקום שבו נהיה ולא ניתן שישכחו אותך, כי
אתה אופיר שלי גיבור של כולנו! היית כי יפה, טוב, שמח וחזק עם הרבה
אומץ וכוח לחימה ורצון לנצח, במלחמה הזאת נפלת. אבל נשמה שלך פה
איתנו חייה בתוכנו! וככה גם אתה בליבנו תישאר לעד! כי משם אף אחד לא
יוכל לקחת אותך!

אני שמה אותך במקום בטוח שבו אני יוכל לשמור עלייך ולהרגיש אותך
ולהחיות אותך,
והמקום הזה הוא עמוק בתוכי... בתוך ליבי!

אוהבת זוכרת ומתגעגעת
המון! בת דודתך שני

זיכרון

יש משהו שמתן באי הידועה
העכט עמקום שאתה לא יודע
מהו, אפסך זה אף כעס לא
הכניע לא עכסר.

אתה מסתיר הכל מקום לא מוכר
ולא ידוע - אנחנו מוכרים אותך.

2 אנשים שאי אפשר להיכנס
בהם בלי עיניים.

וצה אתה - רחוק שפי

מ.ס.
23.2.03

רכונת מוטק
 התחנתי למחזור,
 למסקה אה חניק
 ששם לקרן אור
 נאמה, שלמה נסח
 כל רק ראוי ושוו
 נא יכלי להפסיק אכמה
 ופניק נפוחים
 וכל חסד מכסה רסיסים
 והספק סוף לחכמות
 והעניי של כולו שנאמר:
 איפה אושיר?

הן זה לא אושיר היפה שלי,
 אה החיזק המקסי והמכיל.
 זה לא "שישי" שלי, "לכונה" שלי,
 זה שלום לא יכלו זהיר.
 אה הסניק יצאן היטה
 לצה אלה, אושירי

וזמורה צאה סיכנו לאהר אקלוא
 אה כשהרופאים הרימו יצאם
 וחצו מנסור זהרז. אה חייק
 השמים הקטן, הניצנץ שאווי,
 אחי רק הסע יקרה נס.
 ואם נשחם אופק החו זרחה
 כמו בקרה התיקלואה למחצור.
 נאמה לזנה זק של,

יורד מקסים בן 20 אה חזמות מתוקים,
 כמו תמונה לא שיינה במחזקה של צקנים.
 שושה ימים ה' נמן זרנו זהשור מתק, זמל
 בק, אלה נשיקה אחרונה

הינת"א השמ"א הוכינו זק מקום
 הנבחרת המאזכר מאלי החן.
 ואז עצבה באופן סופי,
 מוהיר אורנו החומים,

לא מעצבים אה העקבה הקלה והמרו
 להתמונה הן המקום היחיד
 בו נראה אורף, שלא נשחץ יורד
 הקור שר לא נצבה אריצול
 הוצפת והשוכה בעיניק,
 לשחור זו עצמק,
 בזכרת תמיז,
 נופי.

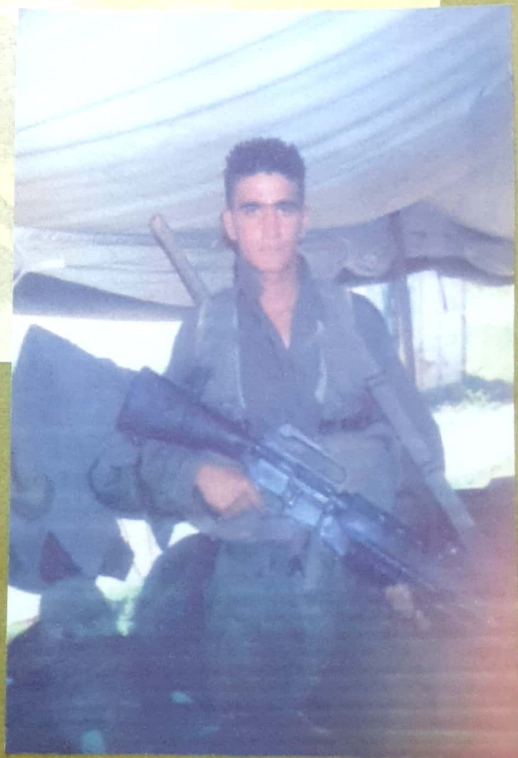
את החיוך הזה לא נשכח לעולם
הבן אדם שריגש את כולם
איך ליבו תיפקד כשהמוח כבר מת
האומץ והתושיה לנצח את האוייב
ואיך הקריב את חייו למען המדינה
שהתושבים בצפון ישנו בשלווה

כשהלב הפסיק לפעום
נשאר פתאום רק זיכרון
בן אדם שהיה נושם ומדבר
הינצח רגש שתמיד ישאר
אדם בעל חזון ותקווה
שעף למעלה אל השכינה

תמיד נזכור ולא נישכח
את החבר וגם את האח
אנחנו נשבעים שאותך נזכור
ועל משפחתך נשמור

עכשיו נשארות רק המילים
אך הרגשות בפנים חזקים
על החור בחיים שהשארת
ואותו נאחה עם הראש למעלה

כתב חברו למחלקה
אסף דמרי

אופיר

העיניים שלך צבעי ירוק תכלת
הבטיחו לנו תמיד את היופי של הים
העיניים השמחות האלה, עם זיק של שובבות
מפליגות עכשיו לעולם אחר
וגופך משתולל מדגדוגים בבטן
שוכן עכשיו על ברכיו של אלוהים
היצר הבריא שלך, להיות כל כך אופטימי
מפליא ושובבה עכשיו את ליבם של המלאכים.

אנחנו כבל לא יכולים לנשק אותך
על עורך המלוח של זיעת לוחם
וכבר לא נקרא לך: תחזור! כשאתה שוחה
למרחק
כי שחית הפעם רחוק מדי...

הגעת אל האופק
אומץ ליבך הרקיע שחקים
ועיניך אומרות שלום.

לזכרו...

אופיר

תלמיד יקר שלי, היה בך הכל,
היה בך לובן של השלג בחרמון,
והיה בך הצהוב המחוספס, של מדבר במעלה אדומים.
היה בך חיוך של ילד מקסים, כשואל מה?
וחוצפה של צבר קוצני הגדל בשכונה,
היה כל הכל.

סביבך תמיד הכל רעש, כל יום התחלת יום חדש,
בכיתה בצוותא עם התלמידים, מכל שטות הייתם צוחקים,
איך ידעת לכדרר במשחק, היו בך חיים.

בתעודה שלך כתבתי: "תלמיד בעל יכולת",
"אינו מממש את הפוטנציאל".
היית תלמיד שובב, ומיד אמרתי, חבל.
והיום כולנו מצדיעים לך, נפלת בקרב, שם בהר,
וכל כך קשה לי שאנחנו מדברים בלשון עבר.
השארת משפחה שכולה, אם שכולה ואב שכול,
ואני כמחנך הכיתה מרגיש שהשארת גם מורה שכול.

ועכשיו,
חייל, אתה גיבור של אמא,
שם למעלה בין המלאכים,
מחייה בחיך המקסים שלך את חבריך המתים.

יהי זכרך ברוך

קוריאט משה
מחנך הכיתה

א יך עלם יפה כמוד

א יך עברו להם החודשים

ר חייכן ועליז הוא סוד כסמך

ר אותנו השארתה במחשכים

פ תאום נגמר לי בין הידיים

פ תאום כהרף עין

י ום שוכבך בין הסדינים הצחורים

י ום מר ונמהר

ר אשך עליך כה כבד

ר אשנו עלינו סחרחר

מ דוע עולמינו עלינו אבד

מ יום בו הגיע הבשורה

י ום בו ראינוך גובע בלאט

י ום יום נשמה

ש מים אז בכו מכאב

ש ואלים אנו איפה

א בל כבד ירד אז לחיינו

א ין תשובה לשאלתנו

ל עולם אופיר אתה בחכנו

ל עולם אותך נזכור

להיות גולנצ'יק

האוטובוס, ולדעת שגם שם צעדת. זה לתפור מטרות קרטון. אבל לנשום את הקרב. לקלל שלוש שנים, ולחשוב שזה לא מספיק. להתעצבן על ההקפצה מהבית, אך להכיר בזכות שביציאה.

להיות גולנצ'יק זה לחלק את האומץ לדורות שונות של פחד. זו רצות צמוקה, אבל תמיד מגלים יותר. זו אפלה מוחלטת, אבל הלילה לבן. זה לכעוס על החברה שחיכתה ולבסוף עצבה, כי אתה לא בא הביתה, בלי שתדע בצמחך מתי אתה חוזר. להיפצע רק מרסיסי הלב. להביט באנשים עם הכומתות האדומות כאשר לך יש ציניים אדומות.

את המכתב הזה קיבלתי מחיילי גולני, קראתי בו דברים שבני, חייל בגבעתי, אולי לא מבטא, כי הוא אף פעם לא כתב לי מכתב למערכת.

מאיר שלום,

לפעמים מטפסים עלינו בתקשורת, אבל ככה זה. תמיד מוצאים מלים רעות, וכמעט אף פעם טובות. נודה לך אם תפרסם מכתב זה כחודש לפני סוף המסלול שלנו, בתקווה שאנשים גם יבינו אותנו, ולא יתרשמו רק ממה שכותבים עלינו. המכתב הורכב ממילים שבהן כל אחד מחיילי הפלוגה הגדיר.

מה זה בשבילו גולני. אז:

לאנשים הקטנים עם הצל הגדול: להיות גולנצ'יק זה לקלל את הגשם והבוץ שעכשיו, אבל להתקשקש לצאת למארב בלילה. להתקשר לאמא להרגיע, ולהגיד לאבא ש"לא נכון", ואתה בבית-שמש ולא בבית-לחם. זה להבין את פחד האזרחים בלי לדעת אם הם מבינים את הפחד שלך. זה להציץ בשמש השוקעת, ולדעת שרק עכשיו מתחיל היום.

להיות גולנצ'יק זה לשאול המון שאלות על המוות, בלי לקבל תשובה אחת על החיים. זה לאבד אחים לנשק, אך לא את התקווה, הטירוף שבציניים והצלילות שבמחשבה. לשמוע על העבר בלבנון, כשהמחר זה אנחנו באיו"ש.

ולהרגיש תחושת נקם אחרי צוד פיגוע, אבל לא להתאכזר לערבי שבמחסום. להיות גולנצ'יק זה לחלום על חו"ל ולטייל בשטח איי. לתת ביס מהלוק ולחשוב על שווארמה.

להיות גולנצ'יק זה לראות את הכוף מחלון

להיות גולנצ'יק זה הבופור והחרמון ותל פאחר ותל פארס והסולוקי, ודגל הדיו באילת, והגולן ולבנון וארץ ישראל כולה. זה לגמור מסע בחרמון כשאתה אוהב את הארץ הפרושה לרגליך.

להיות גולנצ'יק זה עבר והווה ועתיד,

וחלום ותקווה, ושקיעות ונחלים, והרים ודריחות, וכוכבים נופלים, ויש מאין, וצייפות מתמדת, ודתיים וחילונים, וגעגוע ודעזוע, ויד שתמיד אוחדת בנשק.

זה לחשוב קודם על המדינה, ולשאוף תמיד ליותר. זה לא לתת למה שאתה להפריע למי שאתה יכול להיות.

הקרקע ספוגה בדם, ואנחנו כאן בשבילכם.

לבטחונכם.

אוהבים את האנשים. אוהבים את המולדת. נשבעים נצח לירושלים - כי להיות גולנצ'יק זה קודם כל להיות בן אדם.

צוות אירי, מחזור אוגוסט 2000
גולני

